

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **P. T. H.**, zastoupená JUDr. Danielem Choděrou, advokátem se sídlem Praha 2, Jugoslávská 12, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2018, č. j. 29 A 170/2018 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 26. 7. 2018, č. j. MV-51596-7/SO-2016 (dále jen „*rozhodnutí žalované*“), na základě odvolání žalobkyně změnila výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 3. 2017, č. j. OAM-70858-52/DP-2011 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), tak, že „*Žádost se zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje*“

dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 17. 12. 2015, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu účastnice řízení na území.“ Žalovaná tímto rozhodnutím zamítla žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání

podanou

dle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí přistoupila žalovaná proto, že podle ní nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, aby mohla být žádost žalobkyně zamítnuta také dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jak to učinilo Ministerstvo vnitra ve svém prvostupňovém rozhodnutí.

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který

ji postoupil Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“) jako soudu místně příslušnému. Krajský soud žalobu usnesením ze dne 28. 11. 2018, č. j. 29 A 170/2018 - 33, odmítl

dle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu totiž dospěl k závěru, že žaloba neobsahovala žádný řádně vymezený žalobní bod, přičemž žalobkyně ani na výzvu soudu tuto chybějící náležitost žaloby nedoplnila.

[3] Proti usnesení krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně namítala, že krajský soud svým výkladem „*nepřiměřeně zatěžuje stěžovatelku soudním řízením správním, když takto striktně zpřísňuje náležitosti žaloby*“. Je přesvědčena, že v žalobě dostatečně identifikovala postup správního orgánu, který měl být podle jejího názoru v rozporu se zákonem. Odmítnout žalobu je podle ní možné jen tehdy, pokud v žalobě nejsou vůbec obsažena skutková tvrzení. V této souvislosti odkázala na § 37 odst. 1 s. ř. s., z něhož vyplývá, že není vyloučeno, aby ve svém podání odkázala na listinu, která obsahuje „*její konkrétní skutková tvrzení*“. Pokud se v žalobě dovolávala porušení konkrétních ustanovení zákona a dala je do souvislosti s tím, že napadá rozhodnutí žalované, pak žaloba obsahovala jak obecné náležitosti dle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., tak i náležitosti dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nakonec dodává, že pochybení krajského soudu je o to závažnější, že stěžovatelka je cizinkou neovládající český jazyk.

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Napadené usnesení Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[8] Mezi účastníky není sporný skutkový stav. Lze tedy vyjít z toho, že rozhodnutí žalované bylo doručeno zmocněnému zástupci stěžovatelky do datové schránky dne 27. 7. 2018. Od tohoto data se odvíjela lhůta pro podání žaloby v délce třicet dnů (§ 172 odst. 1 zákona

o pobytu cizinců). Žalobu stěžovatelka podala dne 24. 8. 2018 prostřednictvím svého zástupce k Městskému soudu v Praze. Ve stejný den také požádala o osvobození od soudních poplatků,

a proto v souladu s tehdy účinným § 35 odst. 9 s. ř. s. stěžovatelce lhůta pro podání žaloby od tohoto dne neběžela, přičemž do jejího uplynutí zbývaly tři dny (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 5 As 154/2016 – 62, č. 3632/2017 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žádost o osvobození od soudních poplatků krajský soud zamítl usnesením ze dne 15. 11. 2018, č. j. 29 A 170/2018 – 29, které bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 23. 11. 2018, čímž nabylo právní moci. Tento den byl rozhodující pro opětovný počátek běhu třicetidenní lhůty k podání žaloby. Rozběhla-li se lhůta pro odstranění vad žaloby znovu po nabytí právní moci výše uvedeného usnesení, k jejímu uplynutí došlo v pondělí dne 26. 11. 2018. Stěžovatelka však do tohoto dne neodstranila vady žaloby, a to přesto, že byla krajským soudem v již zmíněném usnesení č. j. 29 A 170/2018 – 29 poučena, že nebude-li v této lhůtě nedostatek žaloby odstraněn, krajský soud ji usnesením odmítne.

[9] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s námitkou stěžovatelky, že krajský soud svým výkladem „*striktně zpřísnil náležitosti žaloby*“, čímž ji nepřiměřeně zatížil soudním řízením správním. Ba právě naopak - krajský soud postupoval v souladu se zákonem i relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nelze proto tvrdit, že by na stěžovatelku kladl nepřiměřené nároky.

[10] Obecně platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale také zvláštní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až písm. f) s. ř. s. Mezi náležitosti žaloby pak patří také požadavek na řádné vymezení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], přičemž žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, č. 113/2004 Sb. NSS).

[11] V této souvislosti krajský soud trefně odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, ze kterého vyplývá, že „[s]myslem uvedení žalobních bodů je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. *Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.*“ Neobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej doplnit ve lhůtě pro podání žaloby, neboť po uplynutí lhůty pro její podání nelze vznášet další výhrady proti správnímu rozhodnutí a toto rozhodnutí přezkoumávat z hlediska později uplatněných žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že stěžovatelka podala žalobu, která neobsahovala žádný žalobní bod, který by vyhovoval požadavkům vyplývajícím ze zákona a výše citované judikatury, a proto byla podána, aniž by byla naplněna kritéria vyplývající z § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Těmto požadavkům nevyhovuje ani stěžovatelčino obecné tvrzení uvedené v části III. žaloby, že „nemůže souhlasit a nesouhlasí s odůvodněním a rozhodnutím, neboť právě v jeho případě existují důvody na žadateli nezávislé“ s dodatkem, že žalobou napadá rozhodnutí žalované. Kromě toho není pravdou, jak stěžovatelka tvrdí v kasační stížnosti, že se dovolávala porušení konkrétních ustanovení zákona. Odkaz na zákonná ustanovení totiž uvedla pouze v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku žaloby. Navíc ani odkaz na zákonná ustanovení, pokud by nebyl dán do souvislosti se skutkovými výtkami, by sám o sobě nemohl představovat projednatelný žalobní bod (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 – 72).

[13] Jelikož krajský soud nedostatek žaloby v podobě absence řádně vymezeného žalobního bodu zjistil, postupoval správně, pokud stěžovatelce ve výzvě k doplnění žaloby uložil, aby tento nedostatek odstranila ve zbývajícím lhůtě pro podání žaloby (při současném poučení, jaké následky bude mít nevyhovění této výzvě). Takový postup je v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (zejména pak rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, č. 3733/2018 Sb. NSS). Jak je již uvedeno v odstavci [8] výše, stěžovatelka na výzvu soudu nereagovala. Krajský soud tedy postupoval správně, pokud její žalobu odmítl (srovnej zmiňovaný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 3 Azs 66/2017 – 31).

[14] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadené usnesení krajského soudu je zákonné. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[15] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaná náhradu nákladů výslovně neuplatnila a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by jí vznikly náklady překračující její běžnou administrativní činnost. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 30. dubna 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu

pokračování

3 Azs 194/2018 -23